

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **S. K.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK Hradec Králové, Ak. Heyrovského 1178, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2012, čj. OAM-254/ZA-06-P12-2010, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 9. 2012 rozhodl správní orgán o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, a to s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, uváděl, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem jeho případu, nebyly náležitě zohledněny

všechny jím namítané skutečnosti. V doplnění žaloby pak uváděl, že žalovaný se řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi a porušil tak ust. § 2 a § 3 správního řádu, zejména z pohledu hrozícího nebezpečí vážné újmy ze strany státní policie a případně i nestátních organizací z důvodu dřívějších kontaktů členů rodiny jeho manželky na extremistické organizace, a to pro případ jeho návratu do země původu. Žalovaný se nezabýval dostatečně tvrzení žalobce o jeho pronásledování ze strany policejních složek, samotné předvedení k výsledku lze sice považovat za adekvátní reakci na nelegální činnost příbuzných žalobcovy manželky, následující jednání policistů, spočívající v zadržení a bití je však již nelegální. V tomto kontextu pak žalobce upozorňuje i na nedávné události v zemi původu, které potvrzují jeho tvrzení o tom, že dosažení ochrany ze strany státních orgánů je v mnoha případech nemožné, zejména pro jejich nečinnost, způsobující faktickou beztrestnost pachatelů jednotlivých trestných činů. Mnohým obětem tak fakticky není poskytována ochrana a hrozí jim vážná újma. Tuto skutečnost žalobce ve vztahu k sikhům několikrát zmínil a domnívá se, že se s ní žalovaný dostatečně nevypořádal. Obdobně je tomu i s otázkou náboženské orientace žalobce a existencí potenciálních rizik spojených s jeho vyznáním, zde se nelze spokojit s konstatováním na str. 4 rozhodnutí, kde se odkazuje na existenci orgánů zabývajících se problematikou ochrany lidských práv v zemi původu žalobce. Povinností žalovaného je posoudit v každém jednotlivém řízení otázku, zda v zemi původu existuje faktická možnost dosažení ochrany práv a svobod a je-li tato státním aparátem skutečně zaručena, či zda se jedná o možnost čistě hypotetickou a skutečná ochrana je nedosažitelná z důvodu nečinnosti příslušných státních orgánů. Žalovaný pochybil, pokud se touto problematikou nezabýval a tento svůj přístup ani nezdůvodnil. Žalovaný vystavuje žalobce riziku, že v případě návratu do země původu nebude schopen zajistit si ani své základní potřeby, a to s ohledem na absenci rodinných a jiných vazeb, které by mohl v zemi původu využít, neboť tam není osoba, na kterou by se mohl obrátit s žádostí o pomoc. V průběhu zdejšího pobytu si vytvořil blízké sociální vazby, jejichž zpřetrhání by mělo negativní psychické dopady, žalovaný měl v rámci ust. § 14 tyto jeho sociální vazby zohlednit, žalobce si je budoval během 11 let pobytu. V závěru žaloby je navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 20. 3. 2013 vyplývá popření oprávněnosti žaloby a námitek žalobce, žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpověď. Žalovaný je přesvědčen, že postupoval zcela v souladu se zákonem o azylu i jednotlivými ustanoveními správního řádu, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil. Byl zjištěn skutečný stav věci, žalovaný si opatřil úplné podklady pro vydání rozhodnutí a případ posuzoval ve všech souvislostech. Poté žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu má žalovaný pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl, jako podklad k rozhodnutí pak využil krom samotné žádosti a protokolu o pohovoru rovněž široké portfolio informací o zemi původu, jmenovitě Zprávu o zemi MV Velké Británie – Indie ze dne 30. 3. 2012 – překlad vybraných částí, Indie – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2010, vydaná MZV USA dne 8. dubna 2011, Informace MZV ČR čj.

96944/2010-LP TP z 3. března 2010 a aktuální informace obsažené v databance ČTK „Země světa“ – Indie. Žalovaný vycházel rovněž ze spisových materiálů vedených k předchozím řízením žalobce o udělení mezinárodní ochrany – čj. OAM-736/LE-C10-2002 a čj. OAM-10-176/LE-C06-2007, jeho podklady tak byly úplné. Žalovaný je ku skutečnostem, sděleným žalobcem přesvědčen, že nejsou azylově relevantní z pohledu ust. § 12 zákona o azylu a nebyly by relevantní ani v případě aktivní žalobcovy podpory hnutí a zde odkazuje na rozhodnutí NSS čj. 3 Azs 207/2005 ze dne 7. 6. 2006 – „stěžovatelem tvrzenou obavu z pronásledování ze strany policie ani jeho obavu z pronásledování ze strany členů hnutí Chálistán nelze podřadit důvodům pro udělení azylu, taxativně vypočteným v ust. § 12 zákona o azylu“. Žalobce nikdy nevyhledal pomoc u nadřízeného orgánu policie, či nepodal stížnost na postup policejního orgánu, nelze tak dovozovat, že by mu ochrana nebyla poskytnuta, žalovaný poukazuje na další znění cit. rozhodutí, kde je hodnoceno zatčení žadatele policií za vylepování plakátů a fyzické násilí vůči němu po zadržení s tím, že žadatel neučinil žádný krok pro to, aby byli policisté potrestáni a nikam se neobrátil, nelze proto konstatovat, že by mu byla pomoc odepřena. K otázce náboženské orientace žalobce pak žalovaný připomíná, že žalobce sám v pohovoru uvedl, že žádné konkrétní potíže spojené se svým vyznáním neměl, ačkoliv většinová populace v Indii je hinduistického vyznání, naprostá většina sikhů (18 – 20 mil. osob) žije právě v Indii (tvoří 1,9 % populace) a v současné době jsou sikhové zastoupeni v indické vládě na nejvyšších postech (např. předseda vlády). Žalovaný se náboženskou orientací žalobce pečlivě zabýval a neshledal, že by mu hrozilo pronásledování z náboženských důvodů. Vzhledem k námitkám žalobce ohledně ust. § 14 zákona o azylu odkazuje žalovaný na rozhodnutí NSS ze dne 15. 00. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, dle něhož soud přezkoumává rozhodnutí z tohoto pohledu pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů, žalovaný řádně zjistil a posoudil stěžovatelovu osobní situaci, též situaci v zemi původu, jeho zdravotní stav a plně odkazuje na podrobné odůvodnění svého rozhodnutí, když důvody, hodné zvláštního zřetele v tomto smyslu nebyly shledány. Žalobce konečně ani blíže nespecifikoval, jaké rodinné a sociální vazby má na mysli, jeho manželka a syn žijí v Indii. Co do námítky hrozby vážné újmy v případě návratu žalobce do vlasti, žalovaný odkazuje na výše cit. zprávy, dle nichž neúspěšným žadatelům o azyl v Indii nehrozí žádné nebezpečí ze strany státních orgánů, žadatel by rovněž mohl najít účinnou ochranu v jiné části země – sám uvedl, že poté, co se uchýlil do Dillí, žádné potíže neměl. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 19. srpna 2013 sdělila pověřená pracovnice žalovaného, že v mezidobí obdržel žalovaný zprávu o současném pobytu žalobce ve VTOS, soud konstatoval, že žalobci bylo řádně doručeno usnesení o ustanovení zástupce, s nímž se však v dalším období nespojil. Zástupce žalobce plně odkázal na písemné žalobní námítky a žádal zrušení napadeného rozhodnutí, pověřená pracovnice žalovaného navrhla s odkazem na písemné vyjádření ve věci zamítnutí žaloby. Náhradu nákladů řízení účastníci nežádali, odměna právního zastoupení soudem ustanoveného zástupce žalobce byla přiznána samostatným usnesením.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce je občanem Indické republiky, svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 8. 7. 2010. Narozen je 15. 5. 1965, ženatý, v Indii žije matka, 2 sourozenci, manželka a syn. Do února 2000 pobýval v obci Armana, do října 2001 v Rusku a od března 2002 žije v ČR. Vyznáním je sikh, politicky nikdy organizován nebyl. Má základní vzdělání, 10 roků pracoval jako zemědělec, v ČR vykonával příležitostné práce. Jeho manželka pochází z Armitseru, její rodina spolupracovala s extremisty a totéž si policie myslela i o něm, byl 3x zadržen. Byl neoprávněně po dobu 3 roků a 8 měsíců vězněn v Praze-Ruzyni, s nikým není v kontaktu, o azyl žádá kvůli legalizaci pobytu. Pro případ návratu do země původu se obává, že by mohl být uvězněn. V rámci pohovoru dne 28. 7. 2010 žalobce uvedl, že v r. 2000 odletěl do Moskvy, bydlel tam cca 1,5 roku a pak odjel kamionem a různými dalšími dopravními prostředky do ČR. Před odletem ze země původu žil v Dillí, čekal na doklady, ty mu však v Moskvě vzal převaděč. Cestu mu zaplatil přítel jeho otce. Své problémy popsal tak, že k nim domů chodili extremisté, byli hlídáni policií, ale vyhrožovali mu i extremisté, že pokud něco řekne, zabijí ho. Byl 2x vyslýchán na policii. V Moskvě bydlel u známých otcova přítele, čekal na lidi, kteří by ho převezli do Evropy. Problémy měl v období 1992 – 8, pak odjel do Dillí. Na policii byl zadržen dvakrát na dobu 15 – 20 dní, byl bit a vyslýchán, starosta se pak za něho vždy zaručil a byl propuštěn. Vždy se ho ptali na extremisty. Posledním impulsem pro odchod z domova bylo zabití manželčina bratra v r. 1996, rodina chtěla, aby odjel, aby též nebyl zabit. Většinová společnost hinduistů sikhy opovrhují, on ale osobně žádné náboženské problémy neměl, ovšem nikdo by mu jistě nepomohl. O své rodině nic neví. Žádostí si chce zlegalizovat zdejší pobyt, aby měl potřebné doklady a mohl tu žít. Dostal zde trest odnětí svobody za převaděčství. Kamarád mu řekl, že jeho otec již nežije, nic více ale neví, situace ve vlasti je stále obdobná. Dne 5. 9. 2012 byl žalobce seznámen s podkladovými zprávami, které žalovaný shromáždil za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, uvedl, že pro sikhy stále pokračuje násilí ze strany státu, v Litoměřicích je firma, která by ho, pokud by měl doklady v pořádku, zaměstnala.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní

ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Žaloba namítá, že žalobcem popsané problémy v zemi původu byly azylově relevantním pronásledováním, tvrdí, že žalovaný měl podrobněji reagovat na žalobcovu sdělení o jeho náboženském vyznání a praktickou nemožností domoci se případně ochrany svých práv. Dále pak namítá negativní psychické dopady, které by mohly nastat s ohledem na blízké sociální vazby žalobce, které navázal v ČR.

Soud po přezkoumání a projednání věci na argumentaci žalobce nepřistoupil, žalobu zamítl jako nedůvodnou, a to z následujících důvodů –

K námitce o naplnění podmínek ust. § 12 zákona o azylu soud uvádí, že správní orgán konstatoval ve svém rozhodnutí, že žalobce nebyl nikdy politicky organizován a též sám o žádném politickém podtextu opuštění vlasti nehovořil, soud je tak přesvědčen, že závěr žalovaného o tom, že v daném případě nebyly naplněny podmínky ust. § 12 písm. a) zákona o azylu byl správný. Jediným problémem, o němž je potřebné provést podrobnější rozbor, je žalobcem avizovaný problém s policií, která ho měla dvakrát zadržet a vyslýchat, neboť byla přesvědčena, že se stýká s extremisty, o nichž žalobce uvedl, že opravdu k nim domů chodili, neboť rodina manželky jim pomáhala. Správní orgán však porovnáním skutečností, které žalobce vypověděl v rámci tří azylových řízení, dospěl k závěru, že s ohledem na jeho odlišné výpovědi o dobách, kdy mělo k jeho potížím docházet, nemůže jím uváděné skutečnosti hodnotit jako věrohodné. Žalovaný hodnotí postup žalobce (konečně žalobce o tom i sám vypověděl) tak, že jeho snahou je prostřednictvím azylové procedury získat legalizaci zdejšího pobytu, správní orgán v napadeném rozhodnutí argumentoval tím, že žalobce po přesídlení do Dillí již žádné problémy neměl a s ohledem na velikost země původu měl prakticky nepřeborné možnosti přesídlení, konečně, na údajné jednání policie si nikde nestěžoval, ač podkladové zprávy takovou možnost popisují, např. formou stížnosti k Celostátní komisi pro lidská práva či návrhem i kteréhokoliv soudu, a to proti veřejné újmě. Takové prostředky podklady popisují a žalobce nepředložil žádný argument, který by tyto postupy zásadněji zpochybňoval. Správní orgán proto nemohl dospět k závěru o tíži azylově relevantních obav žalobce z pronásledování a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil.

Podmínky ust. § 13 na žalobce vztáhnout nelze. K námitce o nedostatečném zvážení podmínek ust. § 14 zákona o azylu soud uvádí, že je přesvědčen, že k rozhodování o tom, zda v dané věci existují důvody, hodné zvláštního zřetele ve smyslu zákona o azylu, měl žalovaný dostatečné podklady, žalobce nic konkrétního v tomto směru neuváděl. Důvody pro konstatování, že žalobce má v ČR navázány sociální vazby, které jsou silnější než k jeho rodině v zemi původu, spis neobsahuje a žalobce ani žádné takové neuváděl. Soud je proto přesvědčen, že žalovaný nepochybil, pokud konstatoval, že důvody hodné zvláštního zřetele, u žalobce neshledal.

Z pohledu možného návratu žalobce do země původu žalobce tvrdil, že se takového návratu obává, protože se domnívá, že byl mohl být opět zadržen policií z dříve uváděných důvodů, uváděl, že tamní situace stále přetrvává, ač na druhé straně uváděl, že nemá o domově žádné zprávy a s nikým není ve styku. Lze tak usuzovat pouze na podklady, které žalovaný k situaci v zemi původu žalobce shromáždil, z nichž dospěl k závěru, že žalobce pro případ návratu do Indie není ohrožen žádnou azylově relevantní vážnou újmou, tak, jak tyto upraveny v ust. § 14 a odst. 2 zákona o azylu. Podkladová zpráva z 8. 4. 2011 uvádí, že zákon zaručuje svobodu pohybu uvnitř země, cestování do zahraničí, emigrace a návratu

do vlasti, vláda spolupracuje s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v tomto směru. Zpráva z 30. 3. 2012 pak podrobněji popisuje návrat neúspěšných žadatelů o azyl do Indie s tím, že i pokud nemají platný cestovní doklad, jsou podrobeni výslechu, po němž však mohou většinou svobodně opustit letiště. Nejsou známy případy, kdy by indiští občané, navrátilí se touto cestou, byli z důvodu, že v zahraničí požádali o status uprchlíka, nuceni podstoupit jakékoliv špatné zacházení. Mobilita po rozsáhlém území Indie je zejména pro muže dobře možná. Na základě těchto informací je soud přesvědčen, že žalobce není v případě návratu do Indie ohrožen azylově relevantní vážnou újmu.

Z popsanych důvodů soud dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba není důvodná, tuto proto, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 19. srpna 2013

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně